Krisztus menyasszonyának elhívása

Kevés keresztény gondol bele abba, hogy az Írás a Krisztussal való kapcsolatunkat az ember számára ismert egyik legmélyebb és legbensőségesebb képpel írja le: a jegyességgel és a házassággal. Az Újszövetségben Krisztus úgy mutatkozik be, mint Vőlegény, aki felkészíti a Menyasszonyát, a hívők pedig arra kapnak elhívást, hogy szeretetben, hűségben és várakozásban éljenek iránta.

Ez a kép nem véletlen. Egy igazi jegyesség nem csupán egy ígéreten alapul, hanem vonzalmon, csodálaton és azon a vágyon, hogy a két ember együtt legyen. Senki sem lép ilyen kapcsolatba anélkül, hogy a szeretett személy jellemének szépsége meg ne hódította volna. Ugyanígy Isten is kijelenti nekünk Fia szépségét, hogy szívünket magához vonzza. Nem csupán arra vagyunk elhívva, hogy bizonyos igazságokat higgyünk Krisztusról, hanem arra, hogy megismerjük, megcsodáljuk és szeressük Őt.

Ahogy szemléljük az Úr Jézus alázatát, tisztaságát, jóságát, szeretetét és szentségét, megszületik a szívünkben a vágy, hogy egészen az Övéi legyünk. Ez a keresztény élet lényege: élő kapcsolat Krisztussal, amelyben a Vőlegény kijelenti a szépségét, a menyasszonyt pedig vonzza és az Ő képére formálja a szeretet.

Arra vagyunk elhívva, hogy részesei legyünk a mi Urunk Jézus Krisztus dicsőségének. Az Írásban Isten dicsősége nem csupán az Ő hatalmára, nagyságára vagy tekintélyére vonatkozik, hanem tökéletes jellemének szépségére is. Amikor Mózes így kért: „Mutasd meg nékem a te dicsőségedet”, Isten ezt felelte: „Én elvonultatom előtted az én teljes jóságomat” (2Mózes 33:18–19). Isten dicsősége tehát erkölcsi szépségében mutatkozik meg: jóságban, igazságban, irgalomban, szeretetben és szentségben.

Isten nem azért jelenti ki nekünk ezt a szépséget, hogy messziről szemlélgessük, hanem azért, hogy vonzódjunk Hozzá.

A Krisztus iránti szeretetünk a szív válasza arra, hogy felismeri az Ő szeretetét és szépségét. Ahogy egyre jobban megismerjük Őt, vonz bennünket a jelleme, és elbűvöl az, ami Ő a lényegében. Látjuk szelídségét, alázatát, türelmét és önfeláldozó szeretetét, és eljutunk oda, hogy nemcsak Megváltóként vágyunk Rá, hanem életünk példaképeként is.

Az Írás éppen azért használja a jegyesség és a házasság képét, hogy ezt a kapcsolatot leírja. Ez nem félelemre vagy kötelességre épülő kapcsolat, hanem szeretetre, csodálatra és lenyűgözöttségre. Isten kijelenti a szépségét, hogy szívünket Krisztus nyerje meg, mi pedig szabad és teljes szeretettel feleljünk.

Isten célja azonban nem csupán az, hogy csodáljuk Krisztus szépségét, hanem hogy átformálódjunk az Ő képére. Az igaz szeretet hasonlóságot szül. Aki igazán szeret, hasonlítani akar ahhoz, akit szeret. Ezért mondja Pál:

„Míglen eljutunk mindnyájan az Isten Fia hitének és megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kor mértékére.” (Efézus 4:13)

Isten terve velünk nem csupán az, hogy bocsánatot nyerjünk, vagy hogy a mennybe jussunk, hanem hogy Krisztus jelleme formálódjon ki bennünk. Az Ő szépségét szemlélve eljutunk oda, hogy azt szeressük, amit Ő szeret, azt gyűlöljük, amit Ő gyűlöl, és életünkben ugyanazt az erkölcsi szépséget tükrözzük.

Ebben az értelemben az egész keresztény élet egyfajta lelki jegyesség időszakaként is felfogható. A Vőlegény kijelenti a szépségét, megnyeri a Menyasszony szívét, és felkészíti őt a vele való örök egyesülésre. Az első szeretet Krisztus szemléléséből születik, és növekszik, ahogy egyre jobban megismerjük Őt. Így teljesedik be Isten terve: hogy Fia vonzzon minket, az Ő képére formálódjunk, és felkészüljünk az örök dicsőségre.

A Jelenések 19:7–9-ben ezt olvassuk:

„Örüljünk és örvendezzünk, és adjunk dicsőséget néki; mert eljött a Bárány menyegzője, és az ő felesége elkészítette magát. És adaték néki, hogy öltözzék tiszta és fényes gyolcsba; mert a gyolcs a szentek igazságos cselekedetei. És monda nékem: Írd meg: Boldogok, a kik a Bárány menyegzőjének vacsorájára hivatalosak.”

Itt látjuk azt a célt, amely felé ez a lelki jegyesség vezet. Arra vagyunk elhívva, hogy Krisztus Menyasszonyává legyünk, aki felkészült a Vőlegénnyel való találkozásra. Ez az egyik legmagasztosabb elhívás, amelyet az Írás elénk tár.

A Jelenések 21. része folytatja ezt a képet, és leírja Isten tervének végső beteljesedését:

„Láttam a szent várost, az új Jeruzsálemet, a mint a mennyből az Istentől alászáll, elkészítve, mint egy férje számára felékesített menyasszony.”

Azután megszólal a hang:

„Ímé az Isten sátora az emberekkel van, és ő velök lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velök, az ő Istenök. És az Isten eltöröl minden könnyet az ő szemeikről; és a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak.”

Ez a Menyasszony végső rendeltetése: a teljes és örök közösség Istennel.

Az Írás ugyanakkor megmutatja, hogy ez az elhívás kitartást kíván. A Jelenések 21:7-ben ezt olvassuk:

„A ki győz, örököl mindent; és leszek annak Istene, és az én fiam lesz az.”

A Menyasszony győztesekből áll, olyan emberekből, akik mindvégig hűek maradnak Krisztus iránti szeretetükhöz.

Sőt, a Jelenések 22:17-ben a lelki érettség egyik legszebb képét találjuk:

„És a Lélek és a menyasszony ezt mondják: Jövel!”

A Menyasszony annyira eggyé vált a Vőlegény vágyaival, hogy együtt szól a Szentlélekkel. Krisztus képére formálódott, és részt vehet a Bárány menyegzőjén.

Isten Igéje tehát világosan megmutatja, mire vagyunk elhívva. Úgy mutat be bennünket, mint Vőlegényére felkészült Menyasszonyt, mint Isten fiait és az Úr Jézus testvéreit. Egész életünk felkészülés erre a találkozásra. Arra vagyunk elhívva, hogy ápoljuk a szeretetkapcsolatot Krisztussal, hogy vonzzon bennünket jellemének szépsége, hogy felnőjünk az Ő teljességével ékeskedő kor mértékére, és hűek maradjunk egészen addig a napig, amikor a jegyesség a Bárány örök menyegzőjévé lesz.

Hadd emlékeztesselek benneteket az efézusi gyülekezetre, amely Pál apostol szolgálata nyomán született, és amelyről a Jelenések 2. része is szól. Az ennek a gyülekezetnek szóló üzenet arra hív bennünket, hogy vizsgáljuk meg Istennel való kapcsolatunkat, és emlékezzünk arra az elhívásra, amelyet kaptunk.

Az Úr Jézus az evangélium által életre hívta ezt a gyülekezetet, de az elveszített valami olyan fontosat, hogy Ő figyelmezteti: elveszi a gyertyatartóját. A gyertyatartó azt a bizonyságtételt és világosságot jelképezi, amelyet Isten egy gyülekezetnek ad. Ennek a lényeges dolognak az elvesztése olyan súlyos következményekkel járt, hogy maga az Úr mondja: eljön, és elmozdítja a gyertyatartót a helyéről.

A Jelenések 2:1–5-ben ezt olvassuk:

„Az efézusi gyülekezet angyalának írd meg: Ezt mondja az, a ki a hét csillagot tartja jobb kezében, a ki a hét arany gyertyatartó között jár: Tudom a te dolgaidat, és fáradságodat, és tűrésedet, és hogy a gonoszokat el nem szenvedheted; és megpróbáltad azokat, a kik apostoloknak mondják magokat, holott nem azok, és hazugoknak találtad őket; és terhet hordoztál, és tűrő vagy, és az én nevemért fáradoztál, és el nem fáradtál. De az a mondásom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad. Emlékezzél vissza, honnan estél ki, és térj meg, és az előbbi cselekedeteket cselekedjed; ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz.”

Emlékszem, évekkel ezelőtt olvastam ezt a szakaszt, és nem értettem, mit akart mondani az Úr Jézus, amikor ezt mondta: „az a mondásom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad.” Nem a későbbi szeretetről beszélt, hanem az elsőről. Kerestem a válaszokat, kérdeztem magamtól, kutattam az Írásokat, de nem tudtam megérteni, mit jelent elhagyni az első szeretetet.

Látszólag megvolt bennem minden, amit ez a szakasz említ: fáradozás, tűrés, a gonoszok iránti éberség, az, hogy próbára tudtam tenni azokat, akik apostolnak mondták magukat, és hazugnak tudtam bizonyítani őket, szenvedés az Úr nevéért és kitartás, fáradhatatlanul. És mégis hiányzott valami. Még nem értettem az Úr igazi elhívását.

Ő arra hívott el bennünket, hogy az Ő Menyasszonya legyünk. Az Írás azt mondja: „az ő felesége elkészítette magát.” Ez a felkészülés elengedhetetlen. A házasélet nem a lakodalom napján

kezdődik, hanem jóval előtte készül. Az időszak, amelyben most élünk, a Krisztus és az Ő megváltottai közötti lelki jegyességhez hasonlítható.

Egy ilyen kapcsolatban szeretetnek kell lennie. Senki sem lehet feleség szeretet nélkül. Ezért az első szeretet nem a keresztény élet mellékes részlete, hanem maga az alapja a Krisztus és Menyasszonya közötti kapcsolatnak. Még ha van is szolgálat, kitartás és áldozat, e szeretet nélkül hiányzik az, ami a legfontosabb az Úrral való kapcsolatban.

Sokan különféle okokból jönnek Istenhez: a pokoltól való félelemből, a menny utáni vágyból vagy azért, mert segítségre van szükségük. A keresztény életet azonban hosszú távon nem tartják meg ezek az indítékok. Egyedül a szeretet tud fenntartani egy élő kapcsolatot Krisztussal. Ezért fáradnak el sokan az úton. Nem veszítheted el azt, ami sohasem volt a tiéd. Mielőtt elveszítenéd az első szeretetet, előbb meg kell ismerned.

Pál apostol éppen erről a kapcsolatról beszél a 2Korinthus 11:1–4-ben:

„Mert féltelek titeket isteni féltéssel; mert eljegyeztelek titeket egy férfiúnak, hogy mint tiszta szűzet állítsalak a Krisztus elé."

Pál itt Isten féltő szeretetét fejezi ki. Ilyen féltés csak szeretetkapcsolatban létezik. Isten nem akar megosztott szívet. Azt akarja, hogy teljes valónkkal szeressük Őt.

Ezért fél Pál attól, hogy a hívőket megtévesztik, ahogyan a kígyó megtévesztette Évát, és eltávolodnak a Krisztus iránti tisztaságtól és hűségtől. Óv attól, hogy más Jézust, más lelket és más evangéliumot hirdessenek nekik. A veszély nemcsak az, hogy valaki megtagadja Krisztust, hanem az is, hogy elfogad Róla egy hamis képet, amely már nem kíván sem kizárólagos odaszánást, sem teljes szeretetet.

Az első szeretet az a tiszta, mély és szenvedélyes szeretet, amely a Krisztussal való igazi kapcsolatot jellemzi. Nem a kezdet lelkesedése, ahogyan sokan gondolják, hanem a lelki élet forrása és hajtóereje. Ez tart meg bennünket az Istennel való járásban, ez indít engedelmességre, ez erősít meg a próbákban, és ez változtatja a szolgálatot teherből örömmé.

Ennek a szeretetnek az ereje olyan nagy, hogy az Írás az ember számára ismert egyik leghatalmasabb valósághoz hasonlítja:

„Tégy engem, mint egy pecsétet a szívedre, mint egy pecsétet a karodra; mert erős, mint a halál, a szeretet; kemény, mint a sír, a féltő szerelem; lángjai tűznek lángjai, az Úrnak lángja. Sok vizek sem olthatják el a szeretetet, folyóvizek sem boríthatják el." (Énekek éneke 8:6–7)

A halált nem győzheti le emberi erő. Senki sem menekülhet meg előle a saját erejéből. Ugyanígy az igaz szeretetnek is olyan ereje van, amely túllép az emberi természet határain. Kitart, állhatatos marad, és legyőz minden akadályt. Ha a halál uralkodik a halandó testen, Krisztus szeretete uralkodik azon a szíven, amely teljesen átadta magát Neki.

Ez a szeretet nem fárasztja ki a Krisztussal való kapcsolatot, hanem lángra lobbantja. Minél jobban megismerjük Őt, annál jobban szeretjük. Nem fogy el az odaadásban, hanem növekszik.

Az idő nem gyengíti, hanem a hűség érleli. Ez az a tűz, amely táplálja a lelki életet, és az egyetlen erő, amely képes elvinni bennünket a keresztény versenyfutás végéig.

Az efézusi gyülekezet gazdag volt jó cselekedetekben, de elveszítette azt a szeretetet, amely egykor Krisztushoz kötötte. Éppen ezért mondja neki az Úr: „az első szeretetedet elhagytad."

Ez a figyelmeztetés nekünk is szól. Isten arra hív, hogy vizsgáljuk meg a szívünket, és nézzük meg, vajon a Krisztus iránti szeretet még mindig életünk középpontja-e. Ha jobban szeretjük a világot, a kényelmet, a sikert vagy akár Isten áldásait, mint magát Istent, rossz úton járunk.

Az első szeretet az a tűz, amely lángra lobbantotta Krisztussal való kapcsolatunkat, és amelynek mindvégig égnie kell. Olyan szeretet ez, amely erős, mint a halál, amelyet sok víz sem olthat el, és folyóvizek sem boríthatnak el. Ez az az erő, amely felkészít bennünket a Vőlegénnyel való találkozásra, és amely egy napon a Bárány menyegzőjében teljesedik be. Ha megmaradunk ebben a szeretetben, eljutunk arra a célra, amelyre elhívattunk, mert a Krisztus iránti szeretet az Istennel való járásunk kezdete, ereje és beteljesedése.

Segítsen az Úr mindnyájunkat, hogy megértsük ezt a tüzet, ezt az élő lángot, amelynek meg kell születnie bennünk, és amelyet gondosan meg kell őriznünk. Ne unjunk bele, és ne fáradjunk el abban, hogy életben tartsuk. Isten így szól hozzánk a Zsidókhoz írt levélben: „Az igaz pedig hitből él; és ha meghátrál, nem gyönyörködik abban a lelkem." (Zsidók 10:38). A Zsidókhoz írt levél kiemeli, hogy Isten nem gyönyörködik azokban, akik valójában eltávolodnak a Krisztus, a mi Vőlegényünk iránti szeretettől. Ámen.

Sursa: *Krisztus menyasszonyának elhívása* — Tiszta Ige
tisztaige.hu/predici-scrise/krisztus-menyasszonyanak-elhivasa